

Л ъ к а р ъ т ъ. — Чакайте, госпожице, да свършемъ, че тогава. Борьо е тъй негърпеливъ.

Б о р ъ о. — Каймаковъ!

Дълго мълчание.

Л ъ к а р ъ т ъ. — Като свършва. Сега можете да четете високо.

Б о р ъ о. — Негърпеливо. Прочети, прочети за Каймакова.

Й о в к а. — Чакай, че има и за твоята картина.

Б о р ъ о. — Да! Чети тогава.

Всички слушатъ.

Й о в к а. — „Възкресение е една замислена работа“. Идеино нѣщо; но като че на художника не сж достигнали сили! Наличава възприетъ похватъ, но нѣма развитие. Липсува замахъ, дълбочина. Ала има прѣживѣвание. Ако на тоя начинающъ се бди по добръ на новитѣ му работи които той, добръ ще стори да граща по бжджитѣ изложби, надѣемъ се да възрастне една хубава сила. За сега обаче, твърдѣ малко е далъ и повече не бива да се казва“.

Л ъ к а р ъ т ъ. — Не е лошо. Доста хубавичко написано.

Б о р ъ о. — Нека прочете и за Каймакова. Той е мой съученикъ. Та да чуемъ и за него.

Й о в к а. — „Отъ сжщата школа е и Каймаковъ, но колкото Боровъ е илейникъ и за това може би сухъ — толкова Каймаковъ е безпретенциозенъ, тъй както е проста на гледъ самата природа, ала за туй пѣкъ творбитѣ му сж сочни, животрѣпещи“. Погледнете „Пеперуди“! Каква простота и каква непретенциозность, а толкова жи вотъ вложено! и въздухъ, и прѣснота, и лекость и движение — и най важното: икономия въ срѣдствата. Ето една сила съ темпераментъ, развитие, чувство и наблюдателность. Добръ би било съшколника му Боровъ да се вгледа въ него!

Дълго мълчание.